

Ve své práci jsem zpracovala téma poimeniky v péči o vážně nemocné a umírající v biblickém a odborném kontextu péče o ně, s ohledem na tradici CČSH, do níž je zasazeno pojetí duchovní péče a téma svátostí. Popsala jsem spirituální potřeby nemocných a umírajících, prostředky v péči o nemocné a umírající, kterými jsou rozhovor, modlitba, osobnost doprovázejícího a svátosti. S ohledem na cílovou skupinu tématu mé diplomové práce, jsem se zabývala psychoterapeutickým směrem logoterapie. Kontextem jejího vzniku a autorem, samotnou metodou a významem pojmu, pojetím hodnot u V. E. Frankla, tématem svobody a odpovědnosti, tragickou triádou a technikami této psychoterapeutické školy. V závěru jsem zmínila přínos logoterapie v pastorační péči o nemocné a umírající. Z mé práce vyplývá význam poimeniky i logoterapie ve službě nemocným a umírajícím. Logoterapie umožňuje nemocnému hlouběji uchopit svůj vlastní příběh. Stejně tak může sloužit i doprovázejícímu, v jeho službě, životě i pochopení nemocných i umírajících, k nimž přichází. Logoterapie je také nástrojem pomoci těm, jejichž život neprovází praktikovaná víra v Boha. Umožňuje však, skrze hledání smyslu, nemocnému přiblížit prostor víry a nabídnout mu pohled na svou situaci i z tohoto úhlu. Logoterapie a poimenika se ve službě nemocným a umírajícím mohou vzájemně doplňovat a obohacovat. Jejich průsečíkem je téma hledání smyslu a cest k jeho dosažení. Logoterapie ke smyslu přistupuje skrze psychoterapii a její techniky, poimenika skrze otevření prostoru setkání člověka s Bohem.